

ה"ת 50848/11-16 - יוסף ברוך, אוריית קלפון ברוך נגד מדינת ישראל - ימ"ר מרכז

בית משפט השלום בראשון לציון

ה"ת 16-11-50848 ברוך וachs' נ' מדינת ישראל
תיק חיזוני: מספר תיק חיזוני

בפני	כבוד השופט עמיית מיכלס
ה浼בקשים	1. יוסף ברוך
	2. אוריית קלפון ברוך ע"י ב"כ ע"ד ציון סאהרי
נגד	מדינת ישראל - ימ"ר מרכז באמצעות רס"ב שארב וולף
המשיבה	ופקד דניאל אבו

החלטה

בקשה להשבת תפוסים שנתפסו על ידי המשيبة, מכוח סעיפים 32 ו-34 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט - 1969 (להלן: "הפקודה"), ומכוון סעיפים 21 ו-26 לחוק איסור הלבנת הון, התש"ס - 2000 (להלן: "חוק לאיסור הלבנת הון").

רקע ועובדות שאינן שונות בחלוקת:

1. עיסוקו של המבקש מתן שירותים מطبع (נש"מ). בתאריך 14.11.16 עוכב המבקש בחשד לביצוע עבירה הלבנת הון במסגרת חקירת פרשיה רחבה יותר שנפתחה נגד מספר רב של מעורבים נוספים. על פי החשד, שימש עסקו של המבקש כפלטפורמה לביצוע העבירות. עוד באותו יום, לאחר שחקר ואומת עם ממצאים שהוצעו לו במהלך החקירה, שוחרר המבקש לבתו ללא כל תנאי.

2. במקביל לחקירה, נתפסו נכסים שונים של המבקש והוקפאו חשבונות בנק וביהם סכומי כסף שונים. על אף שחלק מההתפוסים והכסף הושבו בינוים למבקש, כפי שיפורט בהמשך, אצין תחילה, למען הסדר הטוב, את כלל הנכסים שנתפסו במקור:

א. נדל"ן - זכויות בנכס מקרקעין בשטח 121 מ"ר ברחוב חנן לין 21, מושב מצליח- גוש 73/5933, הרשם על שם המבקש ואשתו (שווי מוערך על ידי המבקש 1.1 מיליון ₪).

ב. כלי רכב מסווג טויטה קאמרி מ.ר. 66-027-66 שנת יצור 2008 בשווי מוערך של כ- 54,000 ₪.
ג. חשבון 646450 בנק הפועלים סניף רملה- 1,756 ₪.

ד. חשבון 54463 בנק מזרחי (ע"ש המבקש)- 889,340 ₪.

עמוד 1

- ה. חשבון 59627 בנק מזרחי (ע"ש המבוקש)- 474,011 ₪.
- ו. חשבון 59635 בנק מזרחי (ע"ש המבוקש)- 131,736 ₪.
- ז. חשבון 78729 בנק מזרחי (ע"ש אושר שרה ברוך)- 41,000 ₪.
- ח. חשבון 182984 בנק מזרחי (ע"ש טלאור ארביב)- 5,758 ₪.
- ט. חשבון 116175 בנק מזרחי (ע"ש שירה איריס ברוך)- 30,500 ₪.
- י. כסף מזומנים:
 - 6,800 ₪ יורו
 - \$ 12,330
 - 602,833 ₪
 - 4,120 ליברה.
- יא. 89 צ'קים בשווי כולל של 524,302 ₪.

3. במסגרת הדיונים שהתקיימו לפני יום 8.12.16 וביום 21.12.16, הגיעו הצדדים להבנות והסכמתות שונות להחזרת רכב הטוויטה, שחרור סכומי כסף שונים מחשבון שמספרו 54463 ומהחשבון הבנק של רعيית המבוקש, הגבי אוריית קלפון ברוך, שמספרו 565946 (עיר שחשבון זה לא מופיע בראשימת הרכוש שהוגש מטעם המשיבה וסומן במ/3) וכן על שחרור חשבון ניירות הערך הרשום על שם רعيית המבוקש.

המחלוקה שנדרה הינה בשאלת שחרור יתר התפוסים לגבייהם לא הגיעו הצדדים להסכמה.

טענות המבוקש:

4. בפתח דבריו העלה ב"כ המבוקש טענה כללית ולהין על התנהלות המשטרה בחקירות דומות במסגרת נתפסים חשובנות בנקים ורכושים. על פי הנטען, המשטרה אינה נהגת להעביר לבעל הנכסים והתפוסים את הבקשות מכוחן הוציאו הוצאות השונים, שהן בנסיבות המוגשות בבית המשפט במעמדצד אחד, וכן את הוצאות שנחתרמו בסופו של יומם על ידי בית המשפט. מעבר לטענה לפיה מדובר בזכות בסיסית של כל נפגע, ניתן שאירוע הוצאות תמנעו אפשרות לקיימן דין בבית משפט בסוגיות חוקיות הוצאותם, וביתר פירוט לבחינת המסלול הנכון מכוחו הבקשו הוצאות (לפי הפסד"פ או לפי חוק איסור הלבנת הון). לפיכך, ולאחר שהבקשה והוצאות הם "בליבת הדיון", חלה על המשיבה החובה לחשוף בפני המבוקש את אותו חומר המשמש כבסיס העודדתי של הטענות אותן בכוונתו להעלות במהלכו.

בתגובה לעמדת המשיבה בעניין זה ולפיה אין היא מחויבת להעביר לחושוד חקירה לפני שהוגש נגדו כתב אישום, נטען שהמשיבה אינה יכולה "להסתתר" מהחוויות הוראות סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי, התשמ"ב - 1982 (להלן: "**חсад" פ'**) ולטעון שמדובר בה"חומר חקירה" שבשלב זה אין חובה להעבירו לידי המבוקש, שכן קבלת טענה זו נוגדת כל יסודי בשיטת המשפט ואף מסכנת אותה. עוד טען שאימוץ הטענה תוביל לתוצאה אבסורדית לפיה לעולם יתנהלו הילכי תפיסת רכוש שקדומים להגשת כתב אישום במעמדצד אחד, מבלי שלבז

השני תהא הזכות לעין בבקשתה.

לגופו של עניין טען ב"כ המבוקש שהמשיבה טעתה כאשר בחרה במקורה הנדון במסלול התפיסה הקבוע בפסד"פ, לאור העובדה שלא מתקיימת אף לא אחת מחמש עילות התפיסה הנזכרות בסעיף 32 לפקודת. עוד טען שלרכוש התפוס אין כל זיקה ישירה לעבירות הנחקרות, בהיותו רכוש לגיטימי שהmobksh נחקר לגביו ומסר את גרשתו. כמו כן נטען שבתגובה המדינה אין כל טענה מפורשת לפיה הרכוש שנתפס ניתן כשר בעקבות העבירה, ושמעבר לאמירת טיעון כללי "המරחף" מעל התקיק, לא הונחה תשתיית ראייתית כלשהי המבוססת יסוד סביר לטענה זו.

邏輯, ועל מנת לתפוס רכוש שאינו בעל זיקה ישירה לביצוע העבירה כפי שמאפשר הפסד"פ, היה על המשיבה לבחור במסלול המקביל ולהוציא את הוצאות מקוח חוק אישור הלבנתה הונם לטעיף 36' לפקודת הסמים המטוכנים.邏輯, היה על המשיבה לעמוד בהוראות החוק ובתנאיו, ובכלל זה לפני בית המשפט המחויז בבקשתה מלאה בתצהיר, חתומה על ידי פרקליט מחוז. הנפקות המשפית של הטיעון היא שלו הייתה המשיבה פועלת במסלול זה, תוקפו של הצעו הזמני לא היה עולה על עשרה ימים עד לקיום דיון, והצעו היה פוקע ככל שלא היה מוגש כתוב אישום תוך תשעים ימים מהיום שניתן.

בעניין זה הפונה ב"כ המבוקש לע"פ 6145/15 **رونאל פישר נ' מדינת ישראל** שניתן ביום 25.10.2015 (להלן: עניין **رونאל פישר**), שם ציין כב' השופט צ' זילברטל, גם אם בהurret אגב, ש"ראוי להימדד לשון החוק ולא ערבות בין המסלולים השונים, שלכל אחד מהם תכליות שונות ומהшибים ערכית אחרים" (פסקה 26) וכן להחלטה שניתנה בבית משפט זה (ע"י חברו כב' השופט מ. מזרחי) בה"ת 53536-01-13-23.2.2013 **משה סידס ואח' נ' מדינת ישראל** [להלן: **uneiין סידס**]. ב"כ המבוקש הכיר בכך שדבריו כב' השופט זילברטל בעניין רונאל פישר נאמרו בהurret אגב, אולם סבר שניתן לראות בהם משום הנחיה לבתי המשפט לחיב את רשותות החוק לעמוד בתנאים הקבועים במסלולי התפיסה השונים.

טענות המשיבה:

5. עמדת המשיבה הינה שאין היא מחויבת לבחור, לפחות באשלב זה, בין מסלולי התפיסה, נוכח ההלכה הנוהגת לפיה ישנה סמכות תפיסה מקבילה. עוד נטען שມטרת סעיף 26 לחוק אישור הלבנתה הונם הייתה להרחיב את סמכות התפיסה על ידי המדינה ולא לצמצמה.

המשיבה תמכה עמדתה זו בשני פסקי דין של בית משפט המחויז:

הראשון, ע"ח (מחוזי מרכז-לוד) 14-08-1457 **מדינת ישראל נ' שוקי לסרி** אשר ניתן ביום 20.08.2014, שם נקבע שມטרת החוק לאישור הלבנתה הונם העצמת הכוח שבדי רשותות האכיפה במהלך הלבנתה הונם, ולפיכך ניתן ללמידה שכונת החוק הייתה להרחיב סמכויות המשיבה ולא לצמצם.

השני, ב"ש (מחוזי תל אביב-יפו) 05-092065 **חבר' רנקו אסוטיאד נ' מדינת ישראל** אשר ניתן ביום 10.07.2005, שם נקבע שסעיף 26 לחוק מותר בתקופה את פקודת מעצר וחיפוש, בשינויים המחויבים, גם לעניין חילוט על פי חוק.

בתשובה לטענה זו טען ב"כ המבוקש שמדובר בשתי החלטות שעומדות בסתרה לפסק דין מאוחר של בית המשפט העליון.

המשיבה הוסיפה וטענה שבשלב הקודם להגשת כתוב האישום הרף הראיתי הנדרש הוא יסוד סביר להניח כי נعتبرה עבירה וכי ה"חפץ" ניתן כScar بعد ביצוע העבירה. בשעה שסקומי כסף שמקורם בעבירה עורבבו עם כספים אחרים, לא ניתן עוד לבדוק בין הכספי ה"נקי" לכיסוף ה"מלוכך", ומScar מتابקשת המסקנה לפיה סכום הכספי כולו מהוות רכוש אסור שניתן יהיה לחולתו בסוף ההליך הפלילי.

אשר לאו מסירת הבעלות לתפיסת הרכוש וצוי ההקפה לידי המבקש, טענה המשיבה שעיל פי הוראות סעיף 47 לחסד"פ, הזכות של חסוד לקבל לידי חומר חקירה קמה רק לאחר הגשת כתוב האישום ולא בשלב המקדמי בו אנו מצויים, שלב החקירה.

המצב המשפטי - דין

6. למעשה אין מחלוקת משפטית בין הצדדים בכל הנוגע לקיום של שני מסלולים אפשריים לתפיסת רכוש לצורך חילוטו בעתיד. האחד - לפי סעיף 26 לחוק המפנה להוראות הפסד"פ (סעיפים 32, 34 ו-35). השני - לפי סעיף 23 לחוק המפנה לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש] התשל"ג - 1973 (סעיף 36(ב)).

ואכן, עקרון זה נתוע עמוק בפסיקת בית המשפט העליון (ראו למשל דנ"פ 3384/09 **אברם נ' מדינת ישראל** [פורסם ב公报] (26.7.2009) (להלן: **דנ"פ אברם**); רע"פ 6002/16 **פלוני נ' מדינת ישראל** (27.10.16) [פורסם ב公报]; ומישם בbatis המשפט המחויזים ובbatis משפט השלום (ראו למשל: ע"ח (מחוזי ח'') 92065/05 11-10-23353 **מדינת ישראל נ' פיטו** [פורסם ב公报] (14.2.2012); ב''ש (מחוזי תל אביב יפו) 38637-06-14 1457-08-14 **מדינת ישראל נ' שקי לסקי** [פורסם ב公报] (20.8.14); ה''ת (שלום ראשლ"צ) 12-12-38637-06-14 **מדינת ישראל נ' בועז צזיק** [פורסם ב公报] (1.8.12)).

7. השאלה המרכזית שעומדת אם כן בבסיס הדיון היא האם על המשיבה לבחור כבר במועד הגשת התביעה לתפיסת נכסים באחד המסלולים, בפרט כאשר ברור לה כבר בתחלת הדרך שבנסיבות העניין אין סמכות לתפוס את הרכוש מכוח סעיף 32 לפקודת חפץ, בהעדר קיומה של אחת או יותר מחמש החלופות העשויות, כל אחת, לשמש מקור סמכות לתפיסת חפץ: במקרה חפץ בעברית; במקרה חפץ עומדים לעבור עברית; במקרה עשי לשמש ראייה בהליך משפטי של עברית; החפץ ניתן כScar بعد ביצוע עברית; החפץ ניתן באמצעות לביצועה.

לשאלת זו חשיבות רבה נוכח הפגיעה הקשה בזכויות אדם כתוצאה מאותה תפיסה, וכי שנקבע בדנ"פ אברם (פסקה 3):

"...הנקיטה בהליך לפי הפקודה או לפי חוק איסור הלבנתה הון או פקודת הסמים המסוכנים אינה שרירותית, ועליה להתאים את נסיבותו הפרטניות של כל עניין ועניין. בבחירה בין החלופות הרלוונטיות, על המדינה לפעול בהתאם לחובתה לבחור באפשרות הפוגעת פחות בזכויות האדם"

הפגיעה המרכזית בזכויות אדם בנסיבות של תפיסת חפץ היא, מטבע הדברים, הפגיעה הקניינית הנגרמת לבעלים של החפץ כתוצאה מתפיסתו. ראה למשל פסקה 7 בבש"פ 7751/97 **חבר' ג' נ' מדינת ישראל** [פורסם ב公报] (8.1.98) בו נקבע:

"תפיסה בפועל של הרכוש היא האמצעי הדרמטי ביותר להשגת התכליות של האפשרות ל החלט בעtid... הפגעה ברכשו של אדם על ידי נטילתו ממנו, על מנת להבטיח אפשרות חילוץ בעtid היא פגעה ברכשו וקנינו ולפיכך יש לנ��וט אותה רק באמצעותו אחרון ובהיעדר אמצעים חלופיים להבטחת אותה תכליות. כך יש לעשות בהשראת חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו וכך יש לעשות על פי עיקנון המקבול עליינו..."

על רקע עקרון זה קבע כאמור כב' השופט זילברטל בפרשת רונאל פישר שנוכח הפגעה הקשה בזכיות אדם הגלומה בתפיסת הבינים, "ראווי להיצמד לשון החוק ולא לערב בין המסלולים השונים, שכל אחד מהם תכליות שונות והמחיבים ערכית איזונים אחרים" (דברי כב' השופט זילברטל בעניין **رونאל פישר**, פסקה 26).

וראו בעניין זה גם את דברי חברי, כב' השופט מזרחי, בעניין **סידס**:

"יש ממש בטענה כי דרך פעולה השגרתית של המשיבה, יציר מצב דברים שבמסגרתו היא נטלה לעצמה סמכויות מן החוק, התעלמה מסיגים שקבעים בחוק, ויצרה לעצמה דין פעולה חדש, שונה, מעורבב, שככל אוסף של סעיפים המעניקים סמכות, תוך התעלמות מהגנות החוק ומסיגיו. כך נוצר מצב דברים, שבמסגרתו פعلاה המשיבה למשהו, מthan פకודת סדר הדין הפלילי, שאינה מבילה אותה בהgelות הפרוצדורליות הקבועות בחוק, תוך שהיא אוספת לעצמה את האפשרות לחילוץ בשווי עתידי, הקיימת בחוק, כדי המהלך במטע הסמכויות ומלקטת לעצמה סמכויות שונות מעץ החקיקה השונים, בהתעלמה מכלל המבנה הקים ומן ההסדרים הקיימים".

8. ואכן, בחינת הוראות החקיקות המהוות את מקור הסמכות לתפיסה, מצביעה על קיומם של הבדלים מהותיים ומשמעותיים בין שני המסלולים. כך למשל, בקשה תפיסה מכוח סעיף 32 לפס"פ יכול ותוגש על ידי שוטר, ללא צורך בתצהיר, ויש להגישה לבית משפט השלום. תוקף החזקת התפוס טרם הגשת כתוב אישום מוגבל ארבעה לשישה חודשים, אולם לבית המשפט סמכות להאריך תקופה זו בתנאים המפורטים בסעיף 35 לפס"פ.

מנגד, בקשה לתפיסה מכוח סעיף 36ו' לפקודת הסמים המסווכנים (תפיסה "רכוש בשווי") תוגש לבית המשפט המחויז, כשהיא חתומה בידי פרקליט מחוז, ונתמכת בתצהיר לפיו ישנו סוד סביר להניח שהרכוש נשוא הכו עול להיעלם, או שתעשה בו פעולה שתמנע את חילומו. במסלול זה המשיבה כפופה לדZN זמינים מוקף וקצר, כמו למשל דרישת לקים דין במעמד שני הצדדים בתוקף תקופה של עשרה ימים בלבד, תוך מתן אפשרות להארכת מועד זה בעשרה ימים נוספים. כמו כן, ומשנית צו כאמור, תוקפו יפקע מכך תשעים ימים בלבד, ככל שלא יוגש כתוב אישום. אין בפקודת הסמים מגנון המאפשר הארכת תוקף הכו מעורב למועד זה.

סוגיה זו של בחירת מסלול החילוץ בשלבייה הראשונים של החקירה, הינה סוגיה מורכבת ומעוררת מחשבה, כאשר מצד אחד על הפרקלט פגעה קשה בקניינו של אדם ומהצד השני האינטראס הציבורי, שכאמרור אף עוגן בחקירה, לאפשר תפיסת נכסים מיד בתחילת החקירה על מנת שניתן יהיה לחילוץ חלק מההיליך הפלילי. עם זאת יש לזכור נתון חשוב המשותף לティקי החקירה רבים המובאים לפתחו של בית המשפט והוא שבשעת הכנסת החקירה המצוידי בידי החקירתה הינו ראשוני, מינימלי ומעורפל.

מסיבה זו, כפי שהויבר לTARGET חברי כב' השופט מזרחי, לא אחת מתקבל הרושם שהמדינה אכן מתהילכת ב"שדה

"הסמכיות" ומלקטת בערבותיה סמכיות משתי הוראות החיקוק. עם זאת, חשוב לזכור שהדבר נעשה, לפחות בשלב הראשוני, טרם פתיחת החקירה הגלילית, בהתאם לאותו חומר חקירה דל, כאשר לא אחת אין היחידה החוקרת מסוגלת לראותות באותו שלב אלא את קצה החקירה, והיא אינה יכולה להיות בטוחה לגבי האופן של חלקו الآخر, החבוי מן העין, שקיים בתוך מי-הוזדאות. לא אחת המים בהם צפ' חלקו הגליל של החקירה אינם צלולים ומשכך הם אינם אפשריים לחזק להציג לעומקם ולראות את התמונה כולה, לא פין את מעשי החשוד ולקבוע את סוג העבירה המדוייק. כבר נאמר בעניין אחר ובהקשר אחר (של מעצר אדם לצרכי חקירה) שבשלב הראשוני, בו נבחן החשד הסביר, אין מקום להיכנס לעובי הקורה המשפטית ולניתוח מדויק של העבירות בהן חשוד החשוד (ראו בשי'פ' 5610/06 **אלישבע פדרמן נ' מדינת ישראל**, פסקה 10 להחלטת כב' השופטת כתוארה אז) מ. נאור).

עם זאת, בהחלטת יתקן, אף מצופה, שככל שתעמיק החקירה ויתווסף לתיק החקירה חומר ראייתי, בין אם מדובר בראיה עצמאית ובין אם מדובר בהסביר או גרסה שתימסר על ידי החשוד עצמו, שייהי בו כדי לנער ולטלטל את אותו קרחון, בעצמה שתביא אף להפיכתו, במובן זה שייחשפו אוטם צדדים נסתורים אותם לא ניתן היה לראות במבט ראשון בחומר החקירה המקורי שהוצע לביקשה להוצאה הצעה.

אכן, כפי שקרה לא אחת, כבר בשלב מוקדם המים אינם כה עכורים והם אפשריים להבחן בכל חלק החקירה השקיים בהם, ככלומר לראות את התמונה כולה, גם אם לא כל חומר החקירה מצוי ברשות היחידה החוקרת. במקרה שכזה אכן מצופה מהיחידה החוקרת לבחור מיד במסלול התפיסה המתאים, להבדיל מהליכה בשני מסלולי התפיסה והחילוט במקביל, זאת כבר למנ השלב הראשוני של החקירה, וטור שהוא עומדת בקפדנות בתנאי אותו חוק.

לסיכום נקודה זו - שני המסלולים הם מסלולים מקבילים, וכפועל יוצא מכך רשות המשיבה לעבר מהמסלול של הפקודה אל המסלול של החוק, גם במהלך ההליך הפלילי. לפיכך ניתן לומר שמדובר בשתי דרכים מקבילות, שאין מוציאות זו את תחומה של זו. (ראו בנוסף גם דברי כב' השופט'I. עמידת בשי'פ' 3190/14 **ארזון שמעון נ' משטרת ישראל** [פורסם בנבו] (25.6.14) פסקאות 6 ו- 7 והפסקה המזוכרת שם). עם זאת, הבחירה במסלול זה או אחר אינה שרירותית ועל המשיבה לבחור במסלול הפוגע פחות בזכותו הקניין של האזרוח, ככל שמצוב הדברים ברורו בשלבייה הראשונים של החקירה.

מן הכלל אל הפרט

9. לאחר שקרأت את כתבי הטענות, בחרתי את חומר החקירה שהועבר לעינוי ושמעתה את טענות הצדדים בשתי ישיבות, החלטתי לקבל את>bיקשה בחלוקת.

אשר למסירת>bיקשה לצו והצו עצמו לידי המבקש - כלל, מקובלת עלי' עדמת המשיבה לפיה בשלב הראשוני בו מוצאים הקיימים, קרי שלב החקירה, אין מקום לחשוף את תוכן>bיקשה להוצאה הצעה בפני חשוד. הנימוק המרכזית לכך הוא שהביקשה המוגשת לבית המשפט כוללת לא אחת נספח סודי ופרטים שונים מתוך תיק החקירה. חשיפת פרטיים אלו עלולה לגרום לנזקכבד לחקירה מתנהלת וטעמים לכך ברורים. אכן, ישנו אינטנס ציבורי ראשוני במעלה לאפשר לחשוד להתגונן ולתקוף את הנסיבות וחומר החקירה שהובילו להוצאה הצעה בעניינו. עם זאת קיים אינטנס ציבורי נגד והוא מתאפשרות לרשות החקירה לקיים חקירה ולהגיע להחקור האמת מבלתי שהחקירה תשובה ומבלתי שיחשפו לחשודים חמורי חקירה בטרם עת. גם כאן לא יותר אלא להזכיר מההסדר הנוהג, על פי חוק, בעניינים של חשודים שמעצרם מתבקש לצרכי חקירה ושדיונים בעניינים נערכים לא

אחת כאשר באו כוחם מנהלים את הדיון כמו שמנגנים באפלה. באותם מקרים לא יותר לחשודים אלא לסגור על השופט היושב בדיון, המשמש להן עיניים, בוחן את קיומו של החשד הסביר ואת עצמתו, את פעולות החוקירה וקובע את האיזון המתבקש לפי שיקול דעתו.

על פי רוב חומר חוקירה ימסר להגנה לאחר הגשת כתב האישום (ס' 74 לחס"פ), למעט מקרים חריגים בהם נמסר חומר חוקירה טרם הגשת כתב אישום, כמו למשל לצורך עריכת הליך שימוש, או לצורך הגשת ערער על החלטת טובע לסתירת תיק בעילה מסויימת.

לפייך עמדתי היא שאין להעביר לידי המבקש את הבקשות והצווים שהוציאו.

10. ואולם, שונים הם פני הדברים בכל הנוגע לטענה לפיה יש מקום לידע באופן מיידי את בעל הנכסים התפוסים בדבר תוצאות התפיסה. על פי הטענה, פעמים רבות לא נמסרים לחשוד "תוצרית" הוצאות, קרי - רשיימה מסודרת של כלל הרכוש שנhaftפס, של הנכסים ושל חשבונות הבנק שהוקפאו. לחלופין, כפי שמתגלה לא אחת במהלך דיוונים בבקשת דומות, נמסרת רשיימה חלקית בלבד לנכסים, ורק במהלך הדיון מתבהרת תമונת הנכסים הכוללת. לחלופין חילופין, גם כאשר מוגשת רשיימה ממצאה של הנכסים וחשבונות הבנק, מתעוררת מחלוקת אשר לשווים של הנכסים בהעדר דוחות שמאית עדכניים. מבחנים זה, בו חשוד אינו יודע שרכשו נתפס או עוקל, או שדבר התפיסה או העיקול מתגלה לו טיפול טיפין עם התקדמות החוקירה, הינו מצב שאין לקבלו וזאת מספר טעמים:

ראשית, אם נחזור למושכלות יסוד, הדבר אינו מתישב עם קיומם הליך הגון (process sued) בו המדינה, לה הכוחות והמשאבים תופסת תפיסה זמנית, טרם הגשת כתב אישום, את עיקר נכסיו של חשוד או של חברה מתפקדת. מאחר שהדברים נטועים כה עמוק בשיתות המשפטית איןנו מוצא להרחבם ולפרשם.

שנית, כאשר מדובר בבחירה חיפוש לפי הפס"פ, נערכת רשיימה של כל החפצים שנhaftפסו אגב החיפוש. כמו כן בתום החיפוש נמסר עותק מצו החיפוש לתופש המקום, על פי דרישתו, ובו פירות של כלל הרכוש שנhaftפס (סעיפים 27-28 לחס"פ). תהא מטרת התפיסה אשר תהא ויהא מקור הסמכות החוקי לתפיסה אשר יהא אינני מוצא סיבה מדוע לא תיגזר גירה שווה ומדוע לא יועבר עותק מרשות התפוסים והנכסים המוקפאים ליידי החשוד מיד בתום ה"חיפוש". לדידי אין כל שונות בין תפיסה של נכס בפועל לבין תפיסה ברישום של נכס שאין אפשרות פיזית לתפוס אותו (כמו דירת מגורים או משרד). כמו כן אינני רואה כל שונות בין תפיסת כסף מצוי שנhaftפס בכספי בית החשוד לבין סכום כסף דומה שנhaftפס בכספי המזיהה בבנק של החשוד, או בכספי שכוב בחשבון הבנק שלו. נהפוך הוא, במובן מסוים עיקול חשבון הבנק מסב לחשוד נזק גדול יותר מאשר תפיסה של כסף מצוי בביתו, בפרט כאשר הוא כלל אינו מודע לעובדה שהחשבון מעוקל, שכן שהוא מונעת ממנו מלבצע פעולות בנקאיות שונות, היא מסבה לו פגעה תדמיתית מול הבנק, מונעת פירעון של שיקום שניתנו טרם הטלת העיקול וכיו"ב.

שלישית, משוהוגה מטרת התפיסה, קרי מניעת הברחת נכסים ותפיסתם לצורך חילופין עתידי, מתפוגגים מאליהם כלל הנימוקים שהצדיקו בשלב המוקדם שמייה על חשאות ועימיות בנוגע לנכסים וחשבונות הבנק.

רביעית, גילוי המידע באופן מלא לאפשר לחשוד להשיג באופן מיידי על עצם התפיסה ולהחלוף על היקפה.

בעניין זה אוסיף שאיני מקבל את טענת המשיבה לפיה אין למסור את "תוצרית" הצע, כולם את רשימת הנכסים שעוקלו או החשבונות שהוקפאו, בשל העובדה שזו ההקפה לא יעוד מלכתחילה לחשוד עצמו אלא לגרום שלישי (כמו בנק, מנהל מקרקעי ישראל, משרד הרישוי וכדומה). טענה זו אינה להידחות ולא מהטעם שהיא אינה

מתישבת עם זכויות הבסיסיות של החשוד. בנוסף על כך, כפי שהובהר לעיל, תוכאות יישום הכו אינן שונות מהותית מביצוע חיפוש או תפיסת נכסים בצורה פיזית.

לפיכך, ושמצאת שאין הבדל מהותי בין תפיסה המتبוצעת בנוכחות עדים לבין תפיסה המتبוצעת ישירות מול הבנקים או משרד המשטרה, אני סבור שה坦נהלות הגונה של המשיבה מחייבת המצאת רשיימה מפורטת של סך הנכסים שנתפסו, עוקלו או הוקפאו בתוך פרק זמן קצר ככל שניתן. גם אם מבוצע העיקול מספר ימים לאחר מכן הופכת החקירה לגלילה ובטרם נודע דבר קיומה לחשוד, מצופה שכבר בהזמנות הראשונה בה נחשף החשוד לדבר קיומה של החקירה, תידע אותו היחידה החקורתית אילו מבין נכסיו נתפסו או עוקלו. מעבר להוגנות המتابקשת, יכול החשוד להיערך מבחינה כלכלית, הן במישור המשפטית והן במישור העסקי, להמשך ניהול חייו מכאן ולהבא. בנוסף, אפשר הדבר לחשוד להציג בפני היחידה החקורתית קשיים שעולאים להיגרם לו ולמשפטתו עסקיים, התהשבות במצב רפואי שלא היה ידוע ליחידה החקורתית שעיקרה כסף שהוא צורך זה וכי'ב מצבים שונים שלא היו בידיעת היחידה החקורתית ערב התפיסה).

11. עתה אפנה לבחינת החשד הסביר. להוכיח קיומו של חשד סביר הציגה המשיבה לבית המשפט מסמך שסומן ב/¹, והפנמה לכרטוסות לקוח שנטפסו בעסקו של המבוקש. למקרא האמור בbm/¹, בפרט בשורות 57-62, ניתן לקבוע שקיים חשד סביר לכך שבית העסק אותו ניהל המבוקש שימוש כ"פלטפורמה" לביצוע עבודות הלבנות הון. עוד ניתן לקבוע שקיים חשד סביר לכך שהמבקש עצמו היה מעורב באופן ישיר ביצוע מעשה המהווה עבירה או שתרם לביצועה.

בהקשר זה טוען נציג המשיבה שהרכוש שנטפס (כאשר כוונתו הייתה, ככל הנראה, לסקומי הכספי שנטפסו בציג'ינג) מהו "שכר ואמצעי אם הפעולה נעשתה בציג'ינג" (עמ' 5 לפרטוקול מיום 16.12.14). על כך הוסיף בתגובה בכתב מיום 16.12.14 שעה שסקומי כסף שמקורם בעבריה עורבו עם כספיים אחרים, "לא ניתן עוד לה辨ין בין הכספי הנקי לכיסף המולוך, ומתחייבות המסקנה לפיה סכום הכספי כולל מהוועה רכוש אסור אשר ניתן לחלתו". נכון אופי המנגנון שאפשר את הלבנת ההון וחילקו של המבוקש במנגנון זה, על פי החשד, מצאי תתקבל את עדמת המשיבה לפיה ניתן לראות ברוחים שצמחו לבקשת מנגנון זה, הנחקרים כ"שכר بعد ביצוע עבירה או כאמצעי לביצועה", כמשמעותו בסעיף 32 (א) לפס"פ.

עם זאת, ומאחר שעסוקין בעסק שמתאפיין כל כלו העברות כספים מיד ליד על בסיס קבוע, לא ניתן להתעלם מקרים משפטיים ואחרים שיכל ויתעוררו בהמשך החקירה. עוד אציין שחקירתו של המבוקש לא הוגשה ולא סומנה במהלך הדיון ויש לתת לכך ליתן משקל מסוים בקביעת קיומו של חשד הסביר ובהערכת עצמותו.

12. אשר לשוי העבירה והערכת מידתיות התפיסה - על פי דוח הערכת שווי העבירה נשא תאריך 16.12.2016 (סומן ב/²), היקף העברות המיחסות לבקשת, אותן ניתן להוכיח באמצעות כרטוסות הלוקו שנטפסו בעסקו, עומד על כ- 900,000 ₪. עוד צוין בדוח שהחשד הוא לביצוע עבודות נוספות של הפצת חשבונות פיקטיביות בסכום של כ- 3,000,000 ₪. מכאן טענת המשיבה ששוי העבירה עשוי לנوع בין שני סכומים אלו. עמדתי היא שבשלב זה, יש להתחשב רק במקריםים המקיימים חשד סביר "בפועל", להבדיל מחשד סביר "טיורטי", שימושו הילכה למעשה חשד בלבד שאינו "סביר", שכן מתן משקל יתר לספקולציות והערכתות עלולה להביא לפגיעה שאינה מידתית בבקשת. עוד אזכיר שעד כתיבת שורות אלו, קרי חדשניים לאחר פתיחת החקירה, לא עודכנה הערכת שווי העבירה ולא הוצגו בפני בית המשפט נתונים חדשים לביסוס מסקנה אחרת.

לפיכך אני קובע ששווי העבירה, על פי החשד, עומד על כ - 900,000 ₪.

13. מהאמור עולה ששווי הנכסים והכספי המצוי בידי המשיבה עולה בהרבה על שווי העבירה הנטען, גם לאחר שבמהלך הדיונים הוחזרו לבקשת רכבו וכסף מזומנים, הוסרה ההקפה מחשבונות בנק, ולאחר שהורשה לבקשת להפקיד לחשבונו המחאות שנתפסו בעסק.

לאור האמור, לאחר שמצאת שהתפיסה היא לתכלית ראויה, העובדה שמדובר בחקירה מורכבת, מרובת מסמכים ומרובת מעורבים המצוי כאמור בראשיתה, לאחר שמצאת שקיים חשד סביר לביצוע עבירה, ומנגד - העובדה ששווי הנכסים התפוסים (כסף מזומנים ונכס הנדל"ן) עולה בהרבה על היקף העבירה הנטען, האינטראס שלא להביא לחקירה עסקו ומקור פרנסתו של המבקש, והצורך למצוא אמצעי שפגעתו בחשוד אינה עולה על הנדרש באופן שיאזן את האינטרסים השונים - הציבורי מול הפרט, כמו גם הצורך לאפשר למשיבה אפשרות לחילוט אפקטיבי בבואה העת, אני מורה כדלקמן:

א. מתוך סך הכספי שנתפס יותרו בידי המשיבה 600,000 ₪ במזומנים. יתרת הכספי תושב לבקשתו.

ב. תוסר ההקפה מכלל חשבונות הבנק של המבקש.

ג. צו תפיסת הנכס ברישום יצומצם באופן שיחול על זכויותו של המבקש בנכס ברוח חנוך ליום 21 במושב מצליח בגובה של 300,000 ₪ בלבד.

ד. ההסכמתה וההבנות הנוסףות שהושגו בין הצדדים עד כה יעדמו בעין.

14. ההחלטה תכנס לתוקף ביום 16.1.17.

15. המזיכרות תשליך עותק ההחלטה לצדים.

16. המסמכים שהוגשו מטעם המשיבה (במ/1-במ/3) יוחזרו לידי נציג המשיבה בתיאום מראש עם מזכירות בית המשפט.

ניתנה היום, י"ג טבת תשע"ז, 11 ינואר 2017, בהעדר הצדדים.